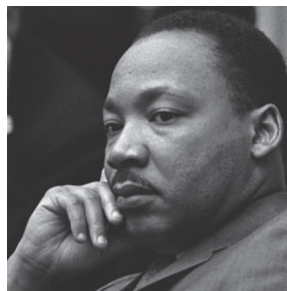




MARTIN ΛΟΥΘΕΡ ΚΙΝΓΚ, Ο ΝΕΟΤΕΡΟΣ (1929-1968)

Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, ο νεότερος ήταν ένας από τους γνωστότερους υπέρμαχους της μη βίαιης κοινωνικής αλλαγής τον εικοστό αιώνα. Ο Κινγκ γεννήθηκε στην Ατλάντα της Τζόρτζια και η εξαιρετική ρητορική του δεινότητα καθώς και το προσωπικό του θάρρος τράβηξαν για πρώτη φορά την προσοχή της χώρας το 1955, όταν ο ίδιος μαζί με άλλους ακτιβιστές πολιτικών δικαιωμάτων συνελήφθησαν στο Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα, αφού ηγήθηκαν ενός μπόϊκοτάζ εναντίον της εταιρείας συγκοινωνιών, η οποία απαιτούσε από τους έγχρωμους επιβάτες της να δίνουν τις θέσεις τους στους λευκούς και οι ίδιοι να στέκονται όρθιοι ή να κάθονται στο πίσω μέρος των λεωφορείων. Κατά τη διάρκεια της επόμενης δεκαετίας ο Κινγκ έγραφε και έδινε ομιλίες και οργάνωνε μη βίαιες διαμαρτυρίες και μαζικές διαδηλώσεις για να τραβήξει την προσοχή στις φυλετικές διακρίσεις και για να απαιτήσει τη θέσπιση νομοθεσίας πολιτικών δικαιωμάτων για την προστασία των δικαιωμάτων των Αφρο-Αμερικανών. Το 1963 στο Μπίρμιγχαμ της Αλαμπάμα, ο Κινγκ ηγήθηκε μαζικών ειρηνικών διαδηλώσεων, τις οποίες η λευκή αστυνομία αντιμετώπισε δια της βίας, με αστυνομικούς σκύλους και πυροσβεστικές αντλίες, δημιουργώντας έτσι διαμάχες που κατέληξαν στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων σε όλο τον κόσμο. Οι μαζικές διαμαρτυρίες που ακολούθησαν σε πολλές κοινότητες κορυφώθηκαν με μια πορεία προς την Ουάσιγκτον που αριθμούσε περισσότερες από 250.000 άτομα, όπου ο Κινγκ έδωσε τον περίφημο λόγο του «Έχω ένα όνειρο» που περιγράφει τον κόσμο που οραματίστηκε στον οποίο δε θα υπάρχουν φυλετικές διακρίσεις. Το κίνημα που ενέπνευσε ο Κινγκ ήταν τόσο δυνατό, ώστε το 1964 το Κογκρέσο θέσπισε το Νόμο περί Πολιτικών Δικαιωμάτων, την ίδια χρονιά που ο Κινγκ τιμήθηκε με το Βραβείο Νόμπελ για την Ειρήνη. Ο Κινγκ αποτελεί πρότυπο του κινήματος πολιτικών δικαιωμάτων και μετά θάνατον του απονεμήθηκε το Προεδρικό Μετάλλιο Ελευθερίας. Η ζωή και το έργο του συμβολίζουν την αναζήτηση της ισότητας και την κατάργηση των διακρίσεων, τα οποία αποτελούν την ουσία του Αμερικανικού –αλλά και του παγκόσμιου– ονείρου.



«Το υπέρτατο μέτρο του ανθρώπου δεν είναι το πού βρίσκεται σε στιγμές άνεσης και καλοπέρασης αλλά το πού βρίσκεται σε στιγμές διεκδίκησεων και διενέξεων».